

findes der oppe, om Nogen, siger jeg, der har set dette, kan undre sig over, hvis der hos de danske Kunstnere mangler det frie og høie Blik, som alene er istand til at skabe noget virkelig kunstnerisk Skjøn, og om han ikke vil komme til den Erkjendelse, at det vilde være af væsentlig Betydning netop for de unge Kunstnere, de yngste Kunstnere, om de fra den Dag, de satte deres Fod i Akademiet Undervisningslokaler, sølte sig omgivne af de største Mesterværker, som Verden har frembragt, de skønneste Arbejder, som gennem Aarhundreder ere blevne producerede, og de skønne Billedstøtter, som ere Gjenstand for hele Verdens Beundring, sammenlignet med, at de nu maatte faae Lov til at passere igjennem den halvt mørke Antiksal med de snøvlede, tilstøvede, halvt ødelagte Sidsaaffænginger af nogle enkelte spredte Kunstværker. Føler man virkelig, mine Herrer, nogen Interesse for Kunstens Fremgang og Opblomstring, skal man ikke bortskjære det Vaand, som knytter Antiksamlingen og Undervisningen paa Akademiet sammen. Everimod, jo fastere og inderligere man kan gjøre det, jo mere man kan bringe de to Ring til at arbejde under Et, Skoleundervisningen med al dens trættende Detailler og de skønne Kunstværkers Undervisning med al deres ideelle Beaandelse, bestemere kan man haabe at faae noget ud af Akademiets Gjerning, som kan være Kunst, Industri og Fædrelandet til Gavn og Gæder. Om Udstillingsfondens Stilling skal jeg ikke tale længe. Den Driftighed, hvormed det ærede Medlem fra Kjøge paastod, at Udstillingsfondens var Statsmidler, syntes at være anlagt paa at fremkalde Modsigelse. Jeg vil dog overlade til den høitærede Kultusminister at føre denne Kamp. Dersom alt det skal være Statsmidler, som overhovedet staar under nogen Statsledelse, ville vi komme temmelig langt. Mig forekommer det, at Udstillingsfondens baade efter sin Oprindelse og efter dens Sanction, som Folkethinget og Landstinget gennem Afstemninger paa Finansloven have givet den, er en lige saa berettiget Personlighed, som mangfoldige andre, og at vi ville handle meget urigtigt ved at gribe ind i denne Personligheds Liv og overstjære den egentlige Nerve, som har givet den Kraft og Fremgang, for at drage den ind under Finansloven og Alt, hvad deraf maatte følge. Den ærede Ordfører for det ene Mindretal yttrede om os, at vi mente vel ikke rigtigt, hvad vi havde sagt om, at det var ubilligt og urigtigt at konfiskere denne Udstillingsfond. Jeg forstikrede den ærede Ordfører om, at det var vor Overbevisning, og kan gjenstaa her, at vi se virkelig Sagen paa den Maade og ikke ville give vor Stemme til nogen Foranstaltning, der kan være en Konfiskation af denne Fond. Men naar den ærede Ordfører tror, at Folk ikke rigtig mene, hvad de sige, gad jeg vidst, om man saa ubetinget kan stole paa de Udtalelser, der komme fra hans Side om, at han ikke kunde

begribe Andet, end at Kunstnerne maatte være henrykte over det Forslag, der er stillet af ham og hans Benner. Skulde jeg retorkvere, vilde jeg sige, at den ærede Ordfører turde ved sin egen Stilling have viist, at denne Sætning maa væsentlig være at opfatte ironisk. Det ligger jo ogsaa i Sagens Natur, at man vilde modarbejde sit eget Diemed ved at foretage en saadan Konfiskation — lad mig bruge dette Ord — som den, hint Mindretal har foreslaet. Sammenligningen med Reserveconden ved det Kongelige Theater skal jeg ikke komme ind paa. Det, at det Kongelige Theater faar ved de af os, af Staten, Lønnebe Kunstneres og Kunstnerinders Arbejde en vis Indtægt, lader sig ikke sammenligne med Udstillingsfondens, til hvilken frie, ulønnede Kunstnere ved deres Arbejde, opsamle Midler, som vi ikke have hjulpet dem til at faae, uden derved, at vi have givet dem et Lokale. Dersom vi gif den Vel, som det ærede Medlem, til hvem jeg nu henvender mig, har bragt i Forslag, mon det saa ikke let skulde kunne risikeres, at Kunstneren sagde: „Nei, mange Tak! vi have ønsket og bedet om en Udstillingsbygning, og vi ville grumme gjerne udstille vore Arbejder, naar vi kun vide, at Frugten af dette Arbejde vedbliver som hidtil at tilflyde vor Fond; men skal Indtægten af vore Udstillinger gaa ind i Statskassen og være Gjenstand for Votering fra Rigsdagens Side, maa de ikke tage os det fortrydeligt op, at vi Kunstnere, der i alle Tilfælde ere visse paa at faae Tilskuere til vore Arbejder, ikke vilde være med til den Veg“. Det, der finder Sted paa Charlottenborg er ikke en Udstilling af Kunstakademiet med ved Kunstakademiet, og denne Forskjel er ret væsentlig. Jeg kunde pege paa 10 Kunstnere af dem, der i Reglen udstille aarlig, og sige, at hvis de vilde forene sig om at udstille deres Billeder udenfor Akademiet, vilde de tage $\frac{3}{4}$ af Udstillingsindtægten. Jeg tror ikke, at der er Nogen, der vil bestride denne Sætning. Det er virkelig saaledes, og der er ganske enkelte Kunstnere, om hvilke man kan sige, at de have ved deres Virksomhed gennem 15—20 Aar bidraget — om Brøken kunne vi strides — en Trediedel, eller det Halve af det, Udstillingsfondens har bragt ind i aarlig Indtægt, og hvorfor? Fordi det er deres Billeder, Folk have villet op og se; de andre tages med undervejs. Derfor forekommer det mig, at vi ikke skulle gaa en saadan Veg som den, at lade Staten, der sandelig har nok at tage vare paa, yderligere udskræfter sine begjærlige Arme og inddrage ogsaa denne stakkels lille Fond, og ladet det, der nu har levet en lykkelig Tilværelse i 25 Aar og har trivedes godt og været Kunstnerens Glæde og Stolthed og en Gjenstand for deres Kjærlighed, synke ned til at blive et af de Omner, om hvilke der aarlig er 2 trid paa Finansloven gennem alle dens 6, 8 eller 9 Behandlinger. Lad os lade Udstillingsfondens vedblive at leve; derpaa